

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil godt sige til hr. Holger K. Nielsen, at når jeg kaldte det nationale kompromis en handel, var det nærmest et slangudtryk; det er et kompromis. Men hr. Holger K. Nielsen ved også udmærket godt, at man aldrig havde fået CD med til det, hvis prisen havde været, at man ikke måtte gå ud og kæmpe for det, man faktisk tror på.

Og jeg vil også godt sige til hr. Holger K. Nielsen, der jo kender min politiske indstilling til EF, at jeg har gennemlæst de dele af det nationale kompromis, denne sag drejer sig om, meget nøje. Jeg gør måske hr. Holger K. Nielsen ked af det ved at sige, at der er ikke ét ord i det nationale kompromis om den langsigtede EF-politik – bortset fra et enkelt punkt i de fire særordninger, der senere er blevet ændret i Edinburgh – som jeg ikke kan skrive under på.

Det kan godt være, at hr. Holger K. Nielsen og jeg får en praktisk diskussion om, hvordan henholdsvis SF og jeg selv opfatter de ord, men naturligvis har vi læst det igennem og undersøgt og vurderet, om vi kunne skrive under på det. Og det kunne vi altså.

Vi tilhører jo også to forskellige partier, hr. Holger K. Nielsen, og derfor har vi lov til at prioritere forskelligt. Jeg vil godt sige, at der har ikke på noget tidspunkt været tvivl om, at for CD's vedkommende var det allervigtigste i denne proces at sørge for, at de 11 andre lande kunne køre videre, at Danmark ikke blev en bremseklovs, som i givet fald kunne føre til EF's sammenbrud. Det har været vores hovedprioritet, vi glæder os over, at det bliver sikret som en del af det nationale kompromis, og derfor går vi ud og kæmper meget positivt for det nationale kompromis.

Vi føler faktisk, at det er vigtigt, at det punkt er med, så jeg tror ikke, det er i dag, hr. Holger K. Nielsen og jeg skal have denne diskussion. Vi får den om 2, 3 eller 4 år, og det kan også godt være, vi får diskussionen den dag, eks-Jugoslavien og det øvrige Balkan eksploderer, og CD har den opfattelse, at det er nødvendigt med et forsvarspolitisk samarbejde i Europa. Den dag ville det da være torskedumt at sige, at vi ikke tør tage den diskussion, men om vi så kan få et flertal for det samarbejde herinde og i befolkningen, er jo en helt anden sag.

Elisabeth Arnold (RV):

Det danske nej til Maastricht-traktaten den 2. juni satte en debat i gang, ikke blot i Danmark, men i hele Europa, og der kom også nye aspekter ind i den danske debat.

Et par måneder efter afstemningen hørte jeg en radioudsendelse en formiddag, hvor en af Danmarks Radios småhyggesnakkende studieværter kom med kommentarer til dette og hint, til dagens debat, til avisernes artikler. Vedkommende havde studset over en artikel, som redegjorde for EF's opståen, Kul- og Stålunionen kort efter afslutningen af Anden Verdenskrig, udbygningen af Fællesskabet og hele ideen om, at det drejede sig om at undgå gentagelser af de ulykkelige krige i Europa i det 20. århundrede. Og så sagde denne studievært med en kælen, indsmigrende stemme: Jamen de kunne jo bare have sagt, at det var det, det drejede sig om, så havde jeg nok stemt ja i stedet for.

Tænk, hvis den danske befolkning havde gjort sig lige så megen umage som denne studievært og havde læst, hvad det egentlig drejede sig om, så havde vi måske fået en mere lødig debat, også i dag. Vi har en tendens til at kaste os over detaljer og fiktive problemer, som måske i virkeligheden slet ikke er problemer, i stedet for at koncentrere os om det, det i virkeligheden drejer sig om: at skabe et fredeligere Europa og et Europa, der behandler sine egne indbyggere mere anstændigt, end det hidtil har været tilfældet i dette århundrede.

Det er jo et utrolig enestående foretagende, dette EF-samarbejde mellem alle disse lande med deres forskelligheder, deres forskellige kulturer, deres forskellige baggrund, deres forskellige valgeregler og forskellige spærreregler, deres forskellige valgsystemer. Blot inden for det sidste år har vi fået demonstreret det engelske valgsystem, der er fundamentalt anderledes end det danske, og det franske valgsystem, der er fundamentalt anderledes end alle andre; men alligevel kan EF-landene på trods af deres forskelligheder samarbejde på meget væsentlige områder, uden at de skal ændre deres politiske kultur eller deres lovgivning. Vi samarbejder endda så tæt, at vi træffer visse afgørelser i fællesforsamlinger, hvor vi oven i købet har regulære afstemninger og kan stemme hinanden ned. Det er et fuldstændig enestående tværgående samarbejde, hvor nationale grænser